

Проведене МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЕКОНОМІКИ І ТЕХНОЛОГІЙ
НАВЧАЛЬНО- НАУКОВИЙ ЮРИДИЧНИЙ ІНСТИТУТ
КАФЕДРА ПСИХОЛОГІЇ

2025 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему: “Зв’язок особливостей дитячої травми із проявами агресивності у дорослому віці”

Здобувача вищої освіти
Групи ПС-21
спеціальності 053 «Психологія»
Котенко Валерії Валеріївни
Науковий керівник:
PhD з психології,
доцент кафедри психології
Депутатов В.О.

Оцінка:

Національна шкала _____

Шкала ECTS _____ Кількість балів _____

Члени комісії

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ДИТЯЧИХ ТРАВМ ТА АГРЕСИВНОСТІ.....	6
1.1. Поняття дитячої травми.....	6
1.2. Агресивність та механізми її формування.....	12
1.3. Психологічна травма та агресивність: особливості взаємозв'язку.....	16
Висновки до розділу 1.....	19
РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ДИТЯЧИХ ТРАВМ НА АГРЕСИВНІСТЬ У ДОРΟΣЛИХ.....	20
2.1. Організація дослідження.....	20
2.2. Результати та їх аналіз.....	21
Висновки до розділу 2.....	28
РОЗДІЛ 3. ІНТЕРВЕНЦІЙНІ МЕТОДИ КОРЕКЦІЇ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ У ДОРΟΣЛИХ З ДОСВІДОМ ДИТЯЧИХ ТРАВМ.....	30
3.1. Теоретичне підґрунтя психологічних інтервенцій.....	30
3.2. Модель інтервенції для осіб з агресивною поведінкою із урахуванням наявності дитячої травми.....	32
Висновки до розділу 3.....	36
ВИСНОВКИ.....	38
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	40
ДОДАТКИ.....	43

АНОТАЦІЯ

У дипломній роботі досліджується взаємозв'язок між досвідом дитячої психологічної травми та рівнем агресивності у дорослому віці. Теоретична частина містить огляд наукових підходів до розуміння феноменів дитячої травматизації, механізмів формування агресивної поведінки та особливостей їхнього взаємозв'язку. Розглянуто біопсихосоціальні фактори, які впливають на формування агресивних тенденцій, зокрема роль раннього досвіду, прив'язаності, моделювання поведінки та психологічного захисту.

Емпіричне дослідження проводилось із використанням опитувальника Басса-Дарки, який дозволяє оцінити різні форми агресії (фізичну, вербальну, непрямую, негативізм, роздратування, підозрілість, образу та почуття провини). Також були зібрані дані про досвід дитячих травм на основі самозвітів респондентів. У вибірці взяли участь 25 осіб віком від 20 до 35 років.

Результати аналізу виявили статистично значущі кореляції між рівнем пережитих травматичних подій у дитинстві та окремими показниками агресивності у дорослому віці, зокрема фізичною агресією, роздратуванням і образою. Отримані результати підтверджують гіпотезу про те, що дитячі травми можуть відігравати важливу роль у формуванні агресивної поведінки та афективної нестабільності у дорослих.

Практична значущість дослідження полягає у можливості врахування цих зв'язків під час психологічного консультування, психотерапії та профілактичної роботи з людьми, які мають підвищений рівень агресії або негативного афекту.

ANNOTATION

This thesis explores the relationship between childhood psychological trauma and the level of aggression in adulthood. The theoretical section provides an overview of scientific approaches to understanding childhood traumatization, the mechanisms of aggressive behavior formation, and the peculiarities of their interaction. The study considers biopsychosocial factors influencing the development of aggression, including early experiences, attachment, behavior modeling, and psychological defenses.

The empirical part of the research involved the use of the Buss-Durkee Hostility Inventory, which evaluates various forms of aggression (physical, verbal, indirect, negativism, irritability, suspicion, resentment, and guilt). Participants also provided self-reported data on childhood trauma. The sample consisted of 25 individuals aged between 20 and 35.

The analysis revealed statistically significant correlations between childhood traumatic experiences and specific indicators of aggression in adulthood, particularly physical aggression, irritability, and resentment. The findings support the hypothesis that childhood trauma may play a significant role in shaping aggressive behavior and affective instability in adults.

The practical value of the study lies in its potential application in psychological counseling, psychotherapy, and preventive work with individuals exhibiting heightened aggression or negative affect.

ВСТУП

Дитячі травми є однією з найбільш значущих проблем сучасної психології та психіатрії. Вони залишають глибокий відбиток на психічному здоров'ї та поведінці людини, часто впливаючи на її розвиток і соціальну адаптацію. Агресивність, яка може проявлятися внаслідок пережитих дитячих травм, стає серйозною загрозою для соціальної стабільності, родинних стосунків та особистісного благополуччя. Вивчення взаємозв'язку між дитячими травмами та агресивною поведінкою в дорослому віці дозволяє глибше зрозуміти механізми розвитку агресії та сприяти розробці ефективних методів її профілактики і корекції. У світлі зростаючої кількості випадків агресивної поведінки та насильства у суспільстві, актуальність дослідження даної теми є надзвичайно високою.

Сучасне суспільство стикається з численними викликами, пов'язаними з агресивною поведінкою дорослих. Вивчення зв'язку між особливостями дитячої травми та проявами агресивності у дорослому віці має важливе значення для розробки ефективних підходів до профілактики та корекції агресивної поведінки. Результати таких досліджень дозволяють створювати програми психологічної допомоги, спрямовані на пом'якшення наслідків травматичного досвіду та запобігання розвитку агресії.

Актуальність теми зумовлена необхідністю поглибленого розуміння механізмів, через які дитячі травми впливають на психіку, емоційну сферу та соціальні навички особистості. У сучасному суспільстві, де все частіше порушується питання ментального здоров'я, такі дослідження сприяють не лише науковому прогресу, а й практичному застосуванню знань у сфері психології, педагогіки та соціальної роботи. Особливо це актуально в умовах, коли соціальні інститути все більше зосереджуються на ранній профілактиці і підтримці дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах.

Мета дослідження - з'ясувати, як особливості дитячої травматизації впливають на прояви агресивної поведінки у дорослому віці.

Для досягнення поставленої мети були визначені такі завдання:

1. Проаналізувати сучасні теоретичні підходи до визначення, класифікації та механізмів формування дитячої травми і агресивної поведінки.
2. Визначити основні психологічні, соціальні та біологічні чинники, що опосередковують розвиток агресії.
3. Дослідити зв'язок між окремими видами дитячої травми (фізичне, емоційне насильство, нехтування потребами) та агресивною поведінкою у дорослому віці.
4. Запропонувати практичні рекомендації щодо профілактики та психокорекції агресивної поведінки у осіб із травматичним дитячим досвідом.

Об'єкт дослідження – агресивна поведінка дорослих.

Предмет дослідження – вплив особливостей дитячої травми на прояви агресивності у дорослому віці.

Методи дослідження:

- Теоретичний аналіз наукової літератури для визначення основних концепцій дитячої травми та агресивної поведінки.
- Опитування та анкетування, спрямовані на отримання суб'єктивних даних від учасників дослідження.
- Психодіагностичні методи, такі як шкала оцінки дитячих травм (СТQ) та тест Басса-Даркі для вимірювання рівня агресивності.
- Статистичний аналіз отриманих даних, включаючи кореляційний аналіз, для визначення взаємозв'язків між змінними.

Критичний аналіз літератури свідчить, що хоча існує чимало досліджень на тему агресивної поведінки, специфічний вплив саме ранніх травматичних переживань на розвиток агресивності у дорослому віці недостатньо розкритий у вітчизняній психології. Тому дослідження цього взаємозв'язку може зробити

внесок у розвиток сучасних підходів до психопрофілактики і психокорекції, а також у розробку програм соціально-психологічної підтримки населення.

Кваліфікаційна бакалаврська робота виконана в межах наукового напрямку кафедри психології, що стосується вивчення наслідків травматичного досвіду, емоційної регуляції та девіантної поведінки. Результати дослідження також корелюють із стратегічними завданнями університету щодо сприяння розвитку науки, спрямованої на вирішення актуальних соціально-психологічних проблем українського суспільства.

Наукова новизна роботи полягає у:

- Виявленні специфіки зв'язку між окремими типами дитячої травми та формами агресивності у дорослих;
- Застосуванні поєднання кількісних методів та глибокого теоретичного аналізу у дослідженні зазначеного зв'язку;
- Розробці рекомендацій щодо психологічної підтримки людей із травматичним дитячим досвідом, що спрямовані на профілактику агресії.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ДИТЯЧИХ ТРАВМ ТА АГРЕСИВНОСТІ

1.1. Поняття дитячої травми

Дитяча травма є однією з найбільш складних і багатогранних проблем, що вивчаються сучасною психологією. Вона охоплює широкий спектр негативних переживань емоційного, фізичного та психологічного характеру, які можуть мати довготривалі наслідки для психічного здоров'я, емоційної регуляції та соціальної адаптації індивіда. У науковій літературі поняття «дитяча травма» зазвичай використовується для позначення стресових подій, що перевищують адаптаційні можливості дитини та викликають порушення у функціонуванні її психіки (Ільченко, 2021).

До найбільш поширених форм дитячої травми належать фізичне та сексуальне насильство, емоційне або фізичне нехтування, втрата близьких, стихійні лиха, техногенні катастрофи, а також інші форми насильства або зловживань. Вплив цих подій часто є кумулятивним і здатен призвести до порушень емоційного розвитку, труднощів у формуванні стосунків і виникнення психологічних розладів у дорослому віці.

Теоретичні підходи до вивчення дитячої травми значною мірою визначають розуміння її впливу на особистість. Згідно з психоаналітичною теорією, започаткованою З. Фрейдом, травматичні переживання, які виникають у дитинстві, можуть бути витіснені у несвідоме, але продовжують впливати на поведінку та емоційне життя людини у дорослому віці (Фрейд, 1998). Такі непропрацьовані переживання часто асоціюються з підвищеним рівнем тривожності, депресивними станами, а також схильністю до агресивної поведінки.

Класифікація дитячих травм є складною задачею, оскільки вона включає в себе різні типи і форми травматичних подій. Відомий підхід до класифікації передбачає поділ травм на одноразові і хронічні. Одноразові травми, такі як аварія або природна катастрофа, є відносно рідкісними, але можуть мати глибокий і тривалий вплив на психіку дитини. Хронічні травми, такі як систематичне фізичне або емоційне насильство, мають кумулятивний ефект і можуть бути особливо руйнівними, оскільки дитина постійно перебуває у стані стресу.

Інший підхід до класифікації включає поділ травм на фізичні, емоційні і сексуальні. Фізичні травми включають будь-які форми фізичного насильства або зловживання, що призводять до фізичних пошкоджень. Дитячі психотравми можуть мати різне походження, однак спільною рисою для більшості з них є значний деструктивний вплив на психічний та емоційний розвиток дитини. Емоційні травми зазвичай виникають унаслідок психологічного або вербального насильства, емоційного нехтування, а також відсутності підтримки та безпечного емоційного контакту з батьками чи іншими значущими дорослими. Сексуальні травми охоплюють будь-які форми сексуального насильства або експлуатації, незалежно від фізичного контакту, і залишають глибокі сліди в особистісній та сексуальній ідентичності дитини. Серед провідних причин дитячої травматизації також вирізняється фізичне насильство, що включає удари, побиття та інші форми жорстокого поводження, які можуть спричинити як фізичні ушкодження, так і глибокі психологічні наслідки.

Діти, які зазнали фізичного насильства, часто стикаються з глибокими психологічними наслідками, такими як страх, тривога, почуття безпорадності і низька самооцінка. Ці наслідки можуть залишатися з ними протягом усього життя, впливаючи на їхню здатність до формування здорових міжособистісних стосунків і адаптації до соціального середовища (Максименко, 2012).

Емоційне насильство, що включає словесні образи, приниження, маніпуляції та інші форми психологічного тиску, також є важливою причиною дитячих травм. Сексуальне насильство є однією з найглибших форм дитячої

травми, яке може мати серйозні і тривалі психологічні наслідки. Діти, які зазнали сексуального насильства, часто стикаються з почуттям провини, сорому і стигматизації, також здатне чинити глибокий вплив на формування сексуальної ідентичності, сексуальну поведінку та спричиняти труднощі у побудові близьких стосунків у дорослому віці.

Вплив дитячих травм на психіку дитини є різностороннім і може включати широкий спектр психологічних, емоційних і поведінкових проблем. Діти, які зазнали травм, часто стикаються з труднощами у регулюванні емоцій, що може призвести до проблем з поведінкою, таким як агресивність, імпульсивність або самоушкодження. Вони можуть також мати труднощі з концентрацією уваги і навчанням, що впливає на їхню академічну успішність.

Психічні розлади, такі як депресія, тривожні розлади, ПТСР і розлади адаптації, є частими наслідками дитячих травм. Ці розлади можуть суттєво знижувати якість життя дитини і її здатність до функціонування у соціальному середовищі. Діти, які пережили травми, можуть також розвивати негативні когнітивні схеми, що включають почуття безнадійності, безпорадності і низької самооцінки. Це може призвести до соціальної ізоляції, труднощів у встановленні і підтримці стосунків, а також до ризику розвитку залежностей та інших форм деструктивної поведінки.

Згідно з когнітивно-поведінковою теорією, травматичні переживання дитинства сприяють формуванню негативних когнітивних схем, які впливають на інтерпретацію подій, міжособистісну поведінку та реакції на стрес. Наприклад, дитина, яка зазнавала фізичного насильства, може сформувати уявлення, що агресія є прийнятним способом вирішення конфліктів, і згодом демонструвати агресивні реакції у дорослому віці. Схематично основні механізми впливу дитячої травматизації на психіку дорослого зображені на рис. 1.1:

Рис.1.1 Механізм впливу дитячої травми на психіку

Важливим наслідком дитячої травми є підвищений ризик розвитку психічних розладів, зокрема посттравматичного стресового розладу (ПТСР), тривожних і депресивних розладів, дисоціативних станів, а також проблем із самооцінкою, імпульсивністю, емоційною регуляцією. Діти з таким досвідом часто мають труднощі у навчанні, порушення поведінки, схильність до самоушкодження або зловживання психоактивними речовинами.

Також, у дорослому віці наслідки дитячих травм можуть проявлятися у вигляді хронічного стресу, емоційної нестабільності і проблем з міжособистісними стосунками. Люди, які зазнали дитячих травм, можуть мати схильність до агресивної поведінки, що є способом вираження накопиченого емоційного болю і невирішених внутрішніх конфліктів. Вони можуть також мати проблеми з довірою, відчувати постійне почуття небезпеки і бути схильними до уникання ситуацій, які нагадують про пережиті травми. (Ільченко, 2021)

Культурні та соціальні норми також можуть відігравати роль у виникненні дитячих травм. У деяких спільнотах певні форми насильства зокрема фізичне покарання можуть розглядатися як соціально прийнятні, що ускладнює виявлення і попередження травматизації. Крім того, соціальна стигматизація жертв насильства може посилювати наслідки травми та перешкоджати зверненню по допомогу. Суворі методи виховання, зокрема фізичні покарання, у деяких культурних контекстах можуть вважатися соціально прийнятними, проте дослідження свідчать про їхній потенційно шкідливий вплив на психічне здоров'я дитини.

У контексті соціальної адаптації, люди, які зазнали дитячих травм, можуть мати труднощі з інтеграцією у суспільство, що може вплинути на їхню кар'єру, особисте життя і загальне благополуччя. Вони можуть відчувати себе ізольованими і незрозумілими, що підвищує ризик соціальної маргіналізації і подальшої психологічної дезадаптації.

Дитяча травма визначається як емоційно значуща подія або серія подій, які перевищують здатність дитини адаптуватися, викликаючи тривалий стрес та негативні наслідки для психічного здоров'я. Дослідження Національного центру травматичного стресу у дітей (NCTSN) свідчать, що близько 78% дітей, які пережили серйозні травматичні події, мають підвищений ризик розвитку психоемоційних розладів (National Child Traumatic Stress Network, 2011). Свідчення насильства в родині, як окремий вид травматизації, нерідко призводить до формування у дитини уявлення про світ як небезпечне місце та ускладнює формування довірливих стосунків у дорослому житті. Також, прикладом є ситуація, коли дитина стає свідком насильства у сім'ї, такі обставини можуть спричинити формування в неї переконань про небезпечність світу та змінити її здатність до довіри у дорослому житті. Крім того, міжнародні дослідження, наприклад, вивчення травматичних переживань у різних культурних контекстах, вказують, що соціальні умови значно впливають на інтенсивність і тривалість наслідків дитячої травми. До таких травм належать:

- Фізичне насильство - нанесення тілесних ушкоджень, які можуть включати побиття, штовхань або інші форми фізичного впливу.
- Емоційне та психологічне насильство - приниження, погрози, ігнорування або інші дії, які завдають шкоди емоційному стану дитини.
- Нехтування базовими потребами - недостатнє забезпечення їжею, одягом, житлом чи медичною допомогою.
- Розлучення з батьками чи їх втрата - ситуації, пов'язані з втратою емоційного зв'язку або фізичною присутністю одного чи обох батьків.

Травми дитинства мають складний і довготривалий вплив на розвиток особистості. Насамперед, вони впливають на емоційну стабільність, формуючи схильність до тривоги, депресії або емоційної нестабільності. Наприклад, діти, які зазнали фізичного чи емоційного насильства, часто мають труднощі з регуляцією своїх емоцій у дорослому віці, що може проявлятися через імпульсивність, агресивність або, навпаки, ізоляцію. Травматичний досвід також змінює здатність будувати довірливі міжособистісні відносини, оскільки такі особи можуть відчувати страх перед відторгненням або емоційним болем. У стосунках це може проявлятися у формі недовіри, ревнощів або надмірної залежності від партнера. Крім того, травми дитинства впливають на загальне сприйняття світу - замість того, щоб бачити його як безпечне місце, людина може розвивати уявлення про світ як про ворожий і небезпечний. Такі переконання, у свою чергу, можуть зумовлювати формування захисних стратегій поведінки, які часто є деструктивними. Зокрема, вони можуть змінювати спосіб, у який дитина сприймає світ, впливаючи на формування довіри, емоційної стабільності та здатності до побудови міжособистісних відносин.

Таким чином, розуміння причин і наслідків дитячих травм є ключовим для розробки ефективних інтервенцій і підтримки постраждалих осіб. Це включає в себе не лише терапевтичні заходи, спрямовані на лікування психологічних наслідків травм, але і профілактичні стратегії, що можуть зменшити ризик виникнення травм у майбутньому. Комплексний підхід, який включає психотерапевтичну допомогу, соціальну підтримку і освітні програми, може

сприяти покращенню якості життя постраждалих і їхній успішній соціальній адаптації.

Дитяча травма є багатовимірним психологічним феноменом, що охоплює широкий спектр негативних переживань, які можуть мати тривалий вплив на психічне здоров'я та соціальну адаптацію особистості. Теоретичні підходи, зокрема психоаналітична та когнітивно-поведінкова парадигми, пояснюють механізми формування травматичних наслідків через витіснення, формування негативних когнітивних схем та деструктивних поведінкових патернів. Класифікація дитячих травм включає фізичне, емоційне та сексуальне насильство, а також нехтування базовими потребами, що призводить до розвитку таких розладів, як тривожність, депресія, посттравматичний стресовий розлад (ПТСР) та агресивна поведінка в дорослому віці.

Українські дослідження підтверджують, що дитячі психотравми є значущим фактором формування тривожних розладів у дорослому віці (Дзюбинська et al, 2024). Також встановлено, що негативний дитячий досвід може суттєво впливати на формування Я-концепції особистості, знижуючи самооцінку та ускладнюючи соціальну адаптацію (Швед, 2024). Особливо актуальним є вплив травматичних подій, пов'язаних з війною, на психічне здоров'я дітей, що проявляється у підвищеній тривожності, агресивності та емоційній нестабільності (Дуфинець, et al, 2024).

1.2. Агресивність та механізми її формування

Агресивна поведінка в дорослому віці є складним і багатовимірним феноменом, який формується під впливом низки біологічних, психологічних та соціальних чинників. Однак упродовж останніх десятиліть особливу увагу науковців привертає зв'язок між досвідом дитячої травматизації та підвищеною ймовірністю агресивних реакцій у зрілому віці. Це зумовлено тим, що ранні

негативні переживання можуть залишати глибокі сліди в емоційній, когнітивній та нейробиологічній структурі особистості, значно впливаючи на її подальшу здатність до регуляції поведінки та адаптації до соціального середовища.

Дитяча травматизація - це загальний термін, що охоплює широкий спектр досвіду, який порушує базові потреби дитини в безпеці, турботі, стабільності та прийнятті. До таких досвідів належать емоційне, фізичне та сексуальне насильство, нехтування потребами, втрати близьких, свідчення насильства в сім'ї, а також хронічна емоційна депривація. Згідно з дослідженням (Felitti et al., 1998), яке поклало початок вивченню Adverse Childhood Experiences (ACE), наявність двох або більше негативних подій у дитинстві істотно підвищує ризик розвитку психологічних порушень, девіантної поведінки, агресії, зловживання психоактивними речовинами та інших форм дезадаптації.

Особливу роль у формуванні агресивної поведінки відіграють досвіди, пов'язані з фізичним чи емоційним насильством у дитячому віці. За даними численних емпіричних досліджень (Wang et al., 2023), саме ці форми травматизації найбільш чітко корелюють із підвищеною вірогідністю проявів агресії, ворожості та імпульсивності у дорослому віці.

Також, значна кількість досліджень підтверджує вплив дитячої травматизації на формування агресивної поведінки в дорослому віці. Особливо чітко ця залежність проявляється у випадках емоційного або фізичного насильства, а також занедбаності. Один з ключових медіаторів цього зв'язку — емоційна дисрегуляція, що виникає внаслідок незадоволених базових потреб безпеки та прийняття (Wang et al., 2023). У дорослому віці ця дисрегуляція проявляється у вигляді імпульсивності, проблем з контролем емоцій та труднощів у соціальній взаємодії, що підвищує ймовірність агресивної поведінки як стратегії реагування на стрес або фрустрацію

У рамках теорії прив'язаності (Bowlby, 1969), ранні травматичні переживання, особливо пов'язані з порушенням безпечного зв'язку з батьками або іншими значущими дорослими, формують у дитини дезорганізовані або тривожно-амбівалентні моделі прив'язаності. У майбутньому це призводить до

того, що такі люди схильні сприймати соціальні ситуації як небезпечні або загрозові, легко інтерпретують нейтральні сигнали як ворожі, що спричиняє агресивну реакцію навіть за незначного подразнення (Dodge et al., 1990). Цей механізм особливо характерний для осіб, які в дитинстві пережили повторювані акти насильства або були свідками агресивної поведінки з боку батьків.

Ще одним важливим аспектом є вплив хронічного стресу в дитячому віці на нейробіологічні структури, пов'язані з регуляцією емоцій. Дослідження за допомогою МРТ виявили, що у людей, які зазнали насильства в дитинстві, спостерігається гіперактивність мигдалеподібного тіла - структури мозку, відповідальної за розпізнавання загроз і запуск реакцій "бий або тікай". Водночас активність префронтальної кори, що відповідає за когнітивний контроль і гальмування імпульсів, може бути зниженою. Такий нейробіологічний профіль сприяє швидкому запуску агресивної реакції як форми самозахисту навіть у ситуаціях, де реальна загроза відсутня (Максименко, 2012).

Окремо варто розглянути феномен інтерналізації моделі насильства як "норми". Діти, які зростають у середовищі, де агресія є звичною формою розв'язання конфліктів або підтримання дисципліни, часто засвоюють цю модель як прийнятну. У дорослому віці вони можуть не усвідомлювати деструктивності своєї поведінки, вважаючи фізичну силу або вербальну агресію ефективним способом самоствердження або контролю. Бандура у своїй соціально-когнітивній теорії підкреслював, що діти схильні до моделювання поведінки значущих дорослих, особливо якщо така поведінка приносить бажаний результат (наприклад, підкорення іншої людини чи уникнення покарання) (Бандура, 1973).

Варто також зазначити, що не кожен, хто пережив дитячу травму, демонструє агресивну поведінку в дорослому віці. Важливими буферами ризику виступають такі чинники, як наявність хоча б одного стабільного і підтримуючого дорослого в житті дитини, психотерапевтична допомога, розвиток навичок емоційної регуляції у підлітковому віці, а також особистісні характеристики: емпатія, рефлексивність і здатність до самоаналізу. Дослідження Resilience Studies показують, що навіть у несприятливих умовах

деякі індивіди демонструють здатність до адаптації та розвитку, що вказує на потенціал для корекції наслідків травматичного досвіду.

Ситуаційні умови, такі як високий рівень стресу (фінансові труднощі, війна, пандемія, соціальна нестабільність, екстремальні події) або вплив психоактивних речовин (алкоголь, наркотики), можуть значно посилити агресивні реакції. Групова динаміка також може стимулювати агресивну поведінку, коли індивіди пристосовуються до норм агресивного середовища або прагнуть утвердитися в колективі за рахунок демонстрації сили.

Розвиток Інтернету і соціальних мереж створив нові платформи для агресивної поведінки, такі як кібербулінг, тролінг і інтернет-агресія. Ці форми агресії можуть мати серйозні психологічні наслідки для жертв, включаючи депресію, тривогу і навіть суїцидальні думки. Дослідження показують, що анонімність і відсутність безпосереднього зворотного зв'язку у цифровому середовищі можуть сприяти підвищенню рівня агресивної поведінки. Це підкреслює необхідність розробки нових стратегій для боротьби з агресією в Інтернеті, включаючи освітні програми для дітей і підлітків, політики і механізми регулювання поведінки в онлайн-середовищі.

Ще одним важливим напрямом у вивченні агресивності є аналіз гендерних аспектів цієї поведінки. Емпіричні дані свідчать про існування суттєвих відмінностей у формах агресії, що притаманні чоловікам і жінкам. Так, чоловіки зазвичай частіше виявляють пряму фізичну агресію, тоді як жінки - реляційну (опосередковану), що проявляється через соціальні маніпуляції, ізоляцію, чутки, виключення з групи тощо. Формування таких патернів часто пов'язане із соціокультурними чинниками, зокрема гендерними стереотипами та відмінностями у вихованні. Розуміння гендерних аспектів агресії має важливе значення для розробки ефективних інтервенцій і програм, що враховують специфіку агресивної поведінки у різних групах населення.

Отже, дитяча травматизація є вагомим чинником ризику формування агресивної поведінки у дорослому віці. Вона впливає як на емоційну сферу особистості, формуючи дисрегуляцію та імпульсивність, так і на когнітивну

інтерпретацію соціальних сигналів, підвищуючи рівень ворожої атрибуції. Нейробіологічні, психологічні та соціальні наслідки травми взаємодіють між собою, створюючи складну динаміку, яка вимагає комплексного міждисциплінарного підходу до вивчення та психокорекції агресивної поведінки у дорослих, що зазнали ранніх негативних досвідів.

1.3. Психологічна травма та агресивність: особливості взаємозв'язку

Вивчення взаємозв'язку дитячої травми та агресивності в дорослому віці є надзвичайно важливим аспектом психології, оскільки саме дитячі травматичні досвіди часто закладають основу для майбутніх моделей поведінки. Дитячі травми можуть мати довготривалі психологічні наслідки, включаючи підвищену схильність до агресивної поведінки в дорослому віці. Цей взаємозв'язок можна пояснити через низку психологічних, біологічних та соціальних факторів (Борисюк, 2018; Малихіна, 2019; Савченко, 2021).

Травматичний досвід у дитинстві часто призводить до формування спотворених уявлень про світ і інших людей. Діти, які пережили насильство або нехтування, можуть сприймати світ як ворожий, а оточуючих - як небезпечних. Такі переконання можуть сприяти розвитку агресії як захисної реакції на уявну загрозу. В дорослому віці це може проявлятися у вигляді агресії при сприйнятті навіть нейтральних ситуацій як маніпуляцій чи атак.

Досвід насильства або нехтування в дитинстві негативно впливає на здатність контролювати емоції. Часто такі люди мають підвищену збудливість, низьку толерантність до фрустрації і схильність до імпульсивних реакцій. Агресія стає способом розрядки внутрішнього напруження або відповіддю на труднощі з емоційною регуляцією (Максименко, 2012). Окрім того, відсутність емоційної підтримки може призвести до розвитку алекситимії - нездатності

розпізнавати і виражати свої емоції, що збільшує ймовірність агресивних проявів.

У середовищах, де насильство є нормою (наприклад, в сім'ях з регулярними конфліктами), діти можуть засвоювати агресивні моделі поведінки. Такі моделі часто переносяться в доросле життя, де агресія стає звичним способом вирішення конфліктів. Агресивні реакції можуть стати частиною культурної спадщини, передаючись з покоління в покоління, тобто йде формування дисфункціональних моделей поведінки.

Травматичні події можуть спричиняти два основних способи вираження стресу: інтерналізацію, коли негативні емоції спрямовуються на себе (що може проявлятися у вигляді депресії або самопошкодження), та екстерналізацію, коли стрес виражається через агресивну поведінку. Екстерналізація є характерною для тих, хто пережив фізичне насильство у дитинстві.

Аутоагресія є деструктивною поведінкою, спрямованою на самого себе. Це може проявлятися в різних формах, таких як самопошкодження (порізи, опіки), зловживання речовинами або навіть суїцидальні думки та дії. Дитячі травми, зокрема фізичне та емоційне насильство, часто є причиною розвитку аутоагресії. Відсутність емоційної підтримки, низька самооцінка та відчуття провини перед собою можуть бути ключовими факторами, що сприяють такій поведінці.

Травматичний досвід у дитинстві також може викликати зміни на біологічному рівні. Наприклад, постійна активація мигдалини ділянки мозку, що відповідає за емоції страху та агресії може спричиняти гіперактивність цієї зони, що призводить до надмірної тривожності і сприйняття навіть незначних подразників як загрози. Знижена активність префронтальної кори, що відповідає за контроль імпульсів, може призвести до імпульсивних і агресивних реакцій.

Також у дітей, які пережили травми, спостерігаються зміни в рівні гормонів стресу, зокрема кортизолу. Порушення рівня кортизолу може спричиняти підвищену збудливість і схильність до агресії. Біологічні зміни в

мозку та гормональні порушення можуть діяти разом із генетичною схильністю, підсилюючи ефекти травми.

Розуміння взаємозв'язку між дитячими травмами та агресивною поведінкою дозволяє розробляти ефективні стратегії терапії, спрямовані на опрацювання травматичного досвіду. До таких методів належать когнітивно-поведінкова терапія (КПТ), яка допомагає змінити негативні когнітивні схеми, та емоційно-фокусована терапія, яка допомагає покращити навички емоційної регуляції. Психологічна підтримка має на меті допомогти особам усвідомити свої травми, зменшити агресивні реакції та сформувати здорові способи взаємодії з оточенням. Психоаналітичний підхід акцентує увагу на дослідженні підсвідомих процесів, що формуються в ранньому дитинстві, і вважає, що травматичний досвід може залишати глибокі сліди на психіці. Також, діалектична поведінкова терапія (ДПТ) і травмофокусована терапія, показали високу ефективність у роботі з особами, що зазнали дитячих травм.

Узагальнюючи, можна сказати, що різні типи дитячих травм можуть мати різноманітні та складні наслідки для рівня агресії у дорослому віці. Фізичне, емоційне та сексуальне насильство, нехтування, травматичні втрати і хронічний стрес можуть впливати на психіку і поведінкові патерни через низку психологічних, соціальних і біологічних механізмів. Розуміння цих процесів є ключовим для розробки ефективних стратегій втручання та підтримки, спрямованих на зниження рівня агресії і покращення психічного здоров'я осіб, які пережили дитячі травми. Для цього необхідний комплексний підхід, що включає індивідуальну психотерапію, сімейну терапію, соціальну підтримку і зміни на рівні політики (Олійник, 2015).

Висновок до розділу 1

Досліджено, що дитяча травма є складним психоемоційним явищем, яке може мати довготривалі наслідки на розвиток дитини. Такі переживання здатні формувати підвищену емоційну збудливість, знижену стресостійкість, недовіру до світу, порушення у сфері самооцінки й саморегуляції, що, в свою чергу, може проявлятися у вигляді агресивної поведінки в дорослому віці. У теоретичних підходах підкреслюється значення психічних, соціальних та фізичних факторів у виникненні травматичних ситуацій. Класифікація дитячих травм дозволяє визначити різні типи і характер травм, що впливають на психоемоційний стан дитини, і сприяє розвитку ефективних методів підтримки та реабілітації.

Зв'язок між дитячою травмою і агресивністю не є прямолінійним: на нього впливають різні чинники - індивідуальні особливості психіки, механізми психологічного захисту, наявність чи відсутність підтримки в оточенні, а також соціокультурний контекст. Водночас травматичний досвід може призводити до змін у біологічних системах організму, зокрема у роботі мозку та гормональному фоні, що також впливає на регуляцію емоцій і поведінки.

Зазначено, що агресивність у дітей є важливою темою, що пов'язана з реакцією на стресові або травматичні ситуації. Визначення агресивності передбачає аналіз як внутрішніх, так і зовнішніх факторів, які можуть впливати на її прояви. Вивчення типів агресивності та її різноманітних проявів допомагає краще розуміти механізми її виникнення і розробляти стратегії для її корекції та управління.

Таким чином, розуміння цих механізмів є важливою передумовою для подальшого практичного застосування, як у психотерапії, так і в превентивних заходах. Актуальним є міждисциплінарний підхід до подолання наслідків дитячих травм, що поєднує індивідуальну роботу з клієнтом, підтримку з боку сім'ї та спільноти, а також загальну політику, спрямовану на захист дитинства.

РОЗДІЛ 2

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ДИТЯЧИХ ТРАВМ НА АГРЕСІЮ У ДОРΟΣЛИХ

2.1. Організація дослідження

Метою емпіричного дослідження стало вивчення зв'язку між досвідом дитячих травм та рівнем агресивності у дорослих осіб. Для досягнення поставленої мети було обрано кількісний підхід до збору та аналізу даних з використанням психодіагностичних методик, що мають належну валідність та надійність.

Дослідження проводилося у кілька послідовних етапів:

Підготовчий – січень-березень 2025р. На цьому етапі було сформовано вибірку респондентів та підібрано психодіагностичні інструменти, які дозволяють виявити наявність і характер дитячих травм, а також оцінити рівень агресивності у дорослому віці. Вибірка включала повнолітніх осіб різної статі, які надали добровільну інформовану згоду на участь у дослідженні. Респонденти заповнювали опитувальники онлайн в анонімному форматі.

Для збору даних було використано наступні методики:

- Адаптована версія опитувальника “Childhood Trauma Questionnaire” (СТQ) (Bernstein et al, 1998) - стандартизований психометричний інструмент, розроблений Bernstein та співавторами, який дозволяє кількісно оцінити п'ять основних типів дитячої травми: емоційне (EA), фізичне (PA) та сексуальне (SA) насильство, а також емоційне (EN) і фізичне (PN) нехтування. Опитувальник містить низку тверджень, на які респонденти відповідали за шкалою частотності переживання (від «ніколи» до «дуже часто»). Також включені контрольні питання, спрямовані на виявлення соціальної бажаності відповідей. За результатами відповідей обчислювались окремі бали по кожній шкалі, що дозволяло оцінити ступінь вираженості певного типу травматичного досвіду у дитинстві (Додаток А).

- Опитувальник Басса-Даркі (Додаток Б) у цифровому форматі, що складається з 75 тверджень і дозволяє оцінити загальний рівень агресивності, а також її окремі компоненти: фізичну агресію, вербальну агресію, гнів, підозрілість, образливість, негативізм та ворожість. Тест було адаптовано для самостійного заповнення, а підрахунок балів здійснювався автоматизовано.

Діагностичний – квітень-травень 2025р. На цьому етапі проводилося безпосереднє опитування учасників із використанням зазначених методик. Заповнення тривало у середньому 15–20 хвилин. Дані було зібрано у квітні 2025 року.

Аналітичний етап - цей етап передбачає кількісну обробку отриманих результатів. Для статистичного аналізу буде використано непараметричні методи зокрема, ранговий коефіцієнт кореляції Спірмена для визначення зв'язку між кількістю дитячих травм та рівнем агресивності.

Інтерпретаційний – травень 2025р. На цьому етапі було здійснено тлумачення отриманих результатів у контексті сучасних психологічних уявлень про вплив травматичного досвіду дитинства на формування агресивних реакцій у дорослому віці. Особлива увага була приділена аналізу того, які саме типи травм найбільше корелюють з проявами агресивності.

2.2. Результати та їх аналіз

За результатами опитування 16 респондентів за опитувальником “Childhood Trauma Questionnaire” (CTQ), було отримано наступні усереднені бали за кожною шкалою:

- Емоційне насильство (Emotional Abuse, EA): 14.25%
- Фізичне насильство (Physical Abuse, PA): 12.75%
- Сексуальне насильство (Sexual Abuse, SA): 3.25%
- Емоційне нехтування (Emotional Neglect, EN): 9.75%

- Фізичне нехтування (Physical Neglect, PN): 6.75%

Найвищі показники спостерігаються за шкалами емоційного насильства (14.25%) та фізичного насильства (12.75%), що може свідчити про значущий вплив саме цих типів дитячих травм у досліджуваній вибірці. Дещо нижчі, але помітні значення спостерігаються за шкалами емоційного нехтування (9.75%) та фізичного нехтування (6.75%), тоді як сексуальне насильство (3.25%) виявлено значно рідше.

Такі результати можуть свідчити про те, що найпоширенішими формами дитячої травми у вибірці були саме вербальні приниження, знецінення та інші форми психологічного впливу, а також фізичне покарання або агресія. Водночас сексуальне насильство та грубі прояви нехтування виявлялися рідше, хоча їхній вплив також є психологічно значущим для подальшого розвитку особистості.

Також було проаналізовано контрольні питання, що використовуються в опитувальнику для виявлення тенденції до соціальної бажаності відповідей (тобто спроб надати соціально схвалювані, але не зовсім щирі відповіді). Загальний бал за контрольними питаннями становив - 28, що у середньому становить - 1.75 бала на респондента. Такий показник є відносно низьким і свідчить про загальну щирість відповідей у вибірці. Це дозволяє припустити, що респонденти незначною мірою намагалися прикрасити свої відповіді або применшити власний досвід, тож отримані результати можна вважати достовірними.

Загалом, результати підтверджують важливість врахування специфіки пережитих травматичних досвідів у дитинстві при аналізі особистісних характеристик і поведінкових реакцій у дорослому віці. Це також може слугувати основою для подальшого аналізу зв'язку між типами травматичного досвіду і рівнем агресивності в дорослому житті.

Таким чином, результати опитувальника підтверджують припущення про вплив дитячого травматичного досвіду на емоційно-поведінкову сферу особистості, зокрема, на схильність до агресивної поведінки. Отримані дані можуть бути корисними у практиці психологічного консультування та

психотерапії при роботі з дорослими клієнтами, які демонструють високий рівень агресивності або мають в анамнезі дитячі травми. Схематичний результат можна побачити на діграмі нижче Рис.2.1.

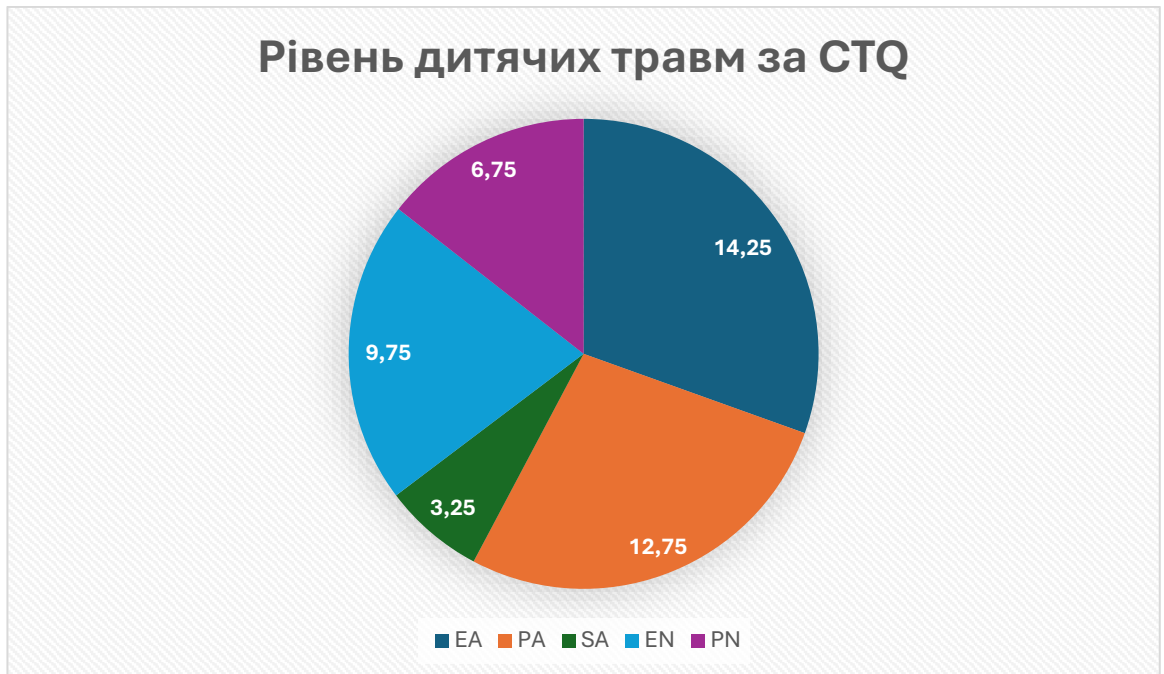

Рис.2.1. Схематичне зображення результатів шкали Childhood Trauma Questionnaire (СТQ)

Опис результатів опитувальника Басса-Даркі

У дослідженні взяли участь 25 респондентів віком від 20 до 35 років. Для оцінки рівнів агресивності використовувався опитувальник Басса-Даркі, що дозволяє проаналізувати вісім основних форм агресивних реакцій: фізична агресія, вербальна агресія, непрямая агресія, негативізм, роздратування, підозрілість, образа, почуття провини.

На основі сукупної оцінки всіх шкал опитувальника респонденти були умовно поділені на три групи:

1. Група з високим рівнем агресії (приблизно 1/3 вибірки, тобто 8 осіб)

У цієї групи відзначено високі показники фізичної та вербальної агресії, а також підвищений рівень роздратування і підозрілості. Середні значення за шкалами фізичної агресії у цій групі перевищували 70% від максимального бала,

а вербальна агресія сягала в окремих випадках максимальних значень. Такі респонденти демонструють схильність до відкритого вираження агресії, менш контрольованих імпульсивних реакцій та емоційної напруги у соціальних взаємодіях.

Характерні особливості цієї групи:

- часті скарги на роздратування, конфліктність у спілкуванні;
- більш жорсткі або ворожі відповіді у відкритих питаннях;
- деякі респонденти мають досвід насильства або конфліктного середовища в дитинстві (за даними самозвітів).

2. Група з вираженим почуттям провини (бл. 1/3 вибірки, 8 осіб)

Ця група виявила найвищі бали за шкалою “Почуття провини” - у деяких випадках 117 балів, що є максимальним значенням за шкалою. Це може свідчити про внутрішню агресію, що витісняється або спрямовується на себе, або про глибоко вкорінену самокритичність та невпевненість. Фізична та вербальна агресія при цьому залишаються в межах норми або заниженими, натомість виражені образа та негативізм.

Характерні риси цієї групи:

- схильність до самообвинувальних думок;
- часте уникнення конфліктів;
- високий рівень емоційного напруження, що не знаходить виходу у зовнішню поведінку;
- в окремих випадках - зв'язок з досвідом емоційного ігнорування в дитинстві або авторитарного виховання.

3. Група з низьким рівнем агресії (решта третина, 9 осіб)

Ці респонденти мають низькі показники за більшістю шкал, зокрема за фізичною, вербальною та непрямую агресією. Їхній загальний агресивний фон є нижчим за середній, що може свідчити як про адаптивний стиль взаємодії, так і про витіснення агресивних імпульсів. Почуття провини у цих учасників коливається на помірному або низькому рівні.

Особливостями групи є:

- емоційна стриманість, бажання уникати конфліктів;
- позитивна соціальна адаптація (у частини респондентів);
- у деяких – імовірна схильність до пасивної агресії (за ознаками непрямой агресії);
- менша емоційна напруга у самозвітах.

Такий розподіл дозволяє зробити припущення про гетерогенність агресивних реакцій у вибірці та різні механізми емоційної регуляції, сформовані впродовж розвитку. Найбільш ризикованою щодо проявів відкритої агресії є перша група, тоді як друга група вимагає уваги з точки зору інтрапсихічного конфлікту та потенційного психологічного дистресу. Третя група загалом демонструє адаптивний або стриманий емоційний профіль.

На основі сукупних балів за шкалами опитувальника респонденти були поділені на три умовні групи відповідно до домінантних форм агресивної реакції. Для наочності додаю узагальнену характеристику цих груп у таблиці 2.1.

Характеристика груп за рівнями агресивності за опитувальником Басса-Даркі

Таблиця 2.1.

Група	Кількість респондентів	Домінантні шкали	Основні характеристики	Ймовірні психологічні особливості
1. Високий рівень агресії	7 осіб (28%)	Фізична агресія, вербальна агресія, роздратування, підозрілість.	Високий рівень відкритої агресії, імпульсивність, конфліктність.	Можливий досвід насильства, конфліктне середовище в дитинстві.
2. Виражене	10 осіб (40%)	Почуття провини,	Висока самокритичність, емоційна	Імовірне емоційне ігнорування

почуття провини		образа, негативізм	напруга, уникнення конфліктів	або авторитарне виховання
3. Низький рівень агресії	8 осіб (32%)	Низькі значення майже за всіма шкалами.	Емоційна стриманість, хороша адаптація,	Адаптивна поведінка або витіснення агресії,

Як видно з таблиці, у досліджуваній вибірці наявні різні типи емоційного реагування - від відкритої агресивної поведінки до інтеріоризованих або адаптивних стратегій. Це дозволяє зробити припущення про різні механізми емоційної регуляції, сформовані в контексті особистого досвіду.

У цьому дослідженні для перевірки гіпотез про взаємозв'язок між показниками дитячої травматизації та рівнями агресивності було використано кореляційний аналіз табл. 2.2., що є доцільним для не параметричних даних або шкал, які не відповідають нормальному розподілу.

Таблиця 2.2.

Таблиця результатів дослідження наявності кореляційного зв'язку

	EA	PA	SA	EN	PN
Фізична агресія	0.610 **	0.577 **	0.263	0.326	-0.122
Вербальна агресія	0.627 ***	0.794 ***	0.209	0.311	-0.368
Непряма агресія	0.542 **	0.521 **	0.273	0.360	-0.206
Негативізм	0.087	-0.119	0.183	0.086	0.473 *
Роздратування	0.712 ***	0.752 ***	0.245	0.357	-0.250
Підозрілість	0.545 **	0.612 **	0.191	0.398 *	-0.227
Образа	0.261	0.174	0.219	0.169	0.056
Почуття провини	0.051	-0.354	0.241	0.194	0.343

З метою виявлення зв'язків між типами агресивної поведінки та досвідом пережитої у дитинстві травматизації, було проведено кореляційний аналіз результатів опитувальника Басса-Даркі та анкетування за шкалами Childhood Trauma Questionnaire (СТQ). Отримані результати дозволили виявити

статистично значущі кореляції, які свідчать про наявність взаємозв'язків між рівнем агресивності та окремими видами дитячих травм.

Насамперед було встановлено, що емоційне насильство (ЕА) має значущі позитивні зв'язки з більшістю показників агресивності. Зокрема, найвищі коефіцієнти спостерігаються для шкал роздратування ($r = 0.712, p < 0.001$), вербальної агресії ($r = 0.627, p < 0.001$), фізичної агресії ($r = 0.610, p < 0.01$), непрямой агресії ($r = 0.542, p < 0.01$) та підозрливості ($r = 0.545, p < 0.01$). Це свідчить про те, що емоційне приниження або ігнорування в дитинстві може бути значущим фактором формування реактивної, вербально або емоційно забарвленої агресивної поведінки у дорослому віці.

Аналогічно, фізичне насильство (РА) також продемонструвало тісний зв'язок з агресивною поведінкою, зокрема із вербальною агресією ($r = 0.794, p < 0.001$), роздратуванням ($r = 0.752, p < 0.001$), підозрливостю ($r = 0.612, p < 0.01$) та фізичною агресією ($r = 0.577, p < 0.01$). Це дає підстави стверджувати, що досвід фізичного насильства в дитинстві формує схильність до імпульсивного та конфліктного реагування, зниження рівня довіри до оточення та підвищення ворожості.

Сексуальне насильство (SA) не мало виражених кореляцій із відкритими формами агресії, однак помірні позитивні зв'язки спостерігалися із непрямую агресією ($r = 0.273$), почуттям провини ($r = 0.241$), роздратуванням ($r = 0.245$) та іншими емоційними реакціями. Такий патерн вказує на внутрішній, часто прихований характер наслідків сексуального травматизму, які можуть проявлятися у самозвинуваченнях, напрузі та труднощах у вираженні агресії назовні.

Щодо емоційної депривації (EN), то вона не виявила тісних зв'язків із прямими формами агресії, однак має статистично значущий зв'язок із підозрливостю ($r = 0.398, p < 0.05$), що дозволяє припустити вплив емоційного занедбання на зниження базової довіри до інших людей.

Фізична депривація (PN), попри загалом низькі зв'язки, продемонструвала єдиний значущий позитивний коефіцієнт - із негативізмом ($r = 0.473, p < 0.05$).

Це свідчить про ймовірність формування опозиційної, контрсоціальної поведінки у тих, хто пережив занедбаність у базових фізичних потребах.

Водночас, шкала почуття провини, що вказує на агресію, спрямовану на себе, не виявила статистично значущих зв'язків із жодною шкалою дитячої травматизації, хоча помірні тенденції спостерігались із фізичною та емоційною депривацією. Це може свідчити про індивідуальні варіації в обробці травматичного досвіду - залежно від типу переживань агресія може спрямовуватись як назовні, так і на себе.

Загалом результати підтверджують гіпотезу про існування зв'язку між дитячими психотравмуючими подіями та схильністю до різних форм агресивної поведінки у дорослому віці, що відповідає як сучасним емпіричним дослідженням, так і уявленням клінічної психології про наслідки травматичного досвіду.

Висновки до розділу 2

У другому розділі було здійснено емпіричне дослідження зв'язку між дитячими психотравмівними переживаннями та агресивною поведінкою у дорослому віці. Для цього було використано два психодіагностичні інструменти - опитувальник СТQ для виявлення типів і рівня дитячої травматизації та опитувальник Басса-Даркі для оцінки рівня й особливостей агресивності.

За результатами аналізу даних, отриманих за допомогою опитувальника СТQ, було встановлено, що значна частина учасників продемонструвала помірний або високий рівень пережитої емоційної або фізичної травми в дитинстві. Найчастіше респонденти повідомляли про емоційну зневагу, емоційне насильство та в окремих випадках - фізичне насильство. Це свідчить про те, що навіть у відсутності відверто жорстоких умов виховання, дефіцит

підтримки, прийняття та емоційного зв'язку з дорослими в дитинстві може мати довготривалі психологічні наслідки.

Аналіз результатів опитувальника Басса-Даркі виявив, що учасники, які мали вищі показники за шкалами вербальної агресії, роздратування та ворожості, частіше демонстрували вищі бали за шкалами емоційного насильства та емоційної зневаги в СТQ. Це дозволяє припустити, що вплив психологічних травм дитинства найтісніше пов'язаний з так званими "внутрішніми" формами агресії, які проявляються через дратівливість, гнів, упереджене ставлення до інших та напружені соціальні взаємодії.

Також було виявлено, що наявність фізичного насильства або фізичної зневаги в анамнезі частіше асоціюється з підвищеним рівнем фізичної агресії в дорослому віці. Тобто у випадках, де в дитинстві було порушено фізичні межі, агресія може набувати більш безпосередніх, відкритих форм.

Таким чином, отримані результати підтверджують гіпотезу про те, що дитячі травмовані досвіди суттєво впливають на формування агресивної поведінки в дорослому віці, і цей зв'язок може проявлятися як у відкритих, так і у завуальованих формах агресії. Особливої уваги заслуговує роль емоційного досвіду, який часто недооцінюється, але має вагомий вплив на розвиток ворожості та труднощів у соціальній взаємодії.

РОЗДІЛ 3

ІНТЕРВЕНЦІЙНІ МЕТОДИ КОРЕКЦІЇ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ У ДОРΟΣЛИХ З ДОСВІДОМ ДИТЯЧИХ ТРАВМ

3.1. Теоретичне підґрунтя психологічних інтервенцій

Агресивна поведінка у дорослому віці часто є результатом різних факторів, серед яких важливу роль відіграють ранні психотравмуючі події. Досвід дитячої травматизації, особливо в умовах фізичного, емоційного або сексуального насильства, може сформувати специфічні механізми психологічного захисту, що призводять до порушення емоційної регуляції та прояву агресії (Грінберг, 2019). На основі теоретичних досліджень, агресія у дорослих, які пережили дитячі травми, часто розглядається як наслідок невирішених внутрішніх конфліктів, неусвідомлених травм, а також дезорганізації емоційної сфери, що є відповіддю на травмуючі ситуації (Van der Kolk, 2021).

Психологічні інтервенції, спрямовані на зниження агресивної поведінки в осіб із досвідом дитячої травматизації, мають ґрунтуватися на комплексному розумінні як механізмів формування агресії, так і довготривалих наслідків травматичних подій. Проведений аналіз даних за опитувальниками СТQ (Childhood Trauma Questionnaire) та Басса-Даркі засвідчив, що агресивна поведінка часто вкорінена у ранньому досвіді емоційного або фізичного насильства, зневаги, нестачі безпеки й підтримки з боку значущих дорослих. Отже, будь-яке втручання має враховувати як емоційну регуляцію, так і глибинні внутрішньоособистісні конфлікти, сформовані ще в дитячому віці (Van der Kolk, 2021).

Базовою передумовою ефективного втручання є усвідомлення агресії не як суто руйнівної сили, а як потенційно адаптивної енергії, що в умовах травматизації набула деформованих форм вираження. Згідно з психодинамічним

підходом, агресивні імпульси можуть бути витісненою реакцією на страх, сором, безпорадність або пригнічену злість щодо об'єктів прив'язаності (Lemna, 2016). У контексті дитячої травми така агресія часто слугує захистом від повторного переживання вразливості або відновлює почуття контролю.

Когнітивно-поведінкова терапія (КПТ), у свою чергу, підкреслює роль дезадаптивних переконань, автоматичних думок та моделей сприйняття, що формуються у дитинстві та впливають на поведінку в дорослому віці. Наприклад, переконання на кшталт “світ небезпечний”, “люди завжди зраджують”, “я повинен бути сильним і не проявляти слабкості” можуть лежати в основі реакцій гніву або нападів вербальної агресії (Young et al., 2003). КПТ пропонує роботу з цими переконаннями шляхом когнітивної реструктуризації, розвитку навичок емоційної регуляції та формування альтернативної поведінки.

Інтегративні підходи до психотерапії агресії також включають елементи тілесно-орієнтованої терапії, емоційно-фокусованої терапії (EFT) та психоосвітніх практик (Greenberg, 2002). Особливо важливим є підхід, чутливий до травми, який передбачає роботу не лише з поведінковими проявами, а й із порушеннями базового відчуття безпеки, порушенням самоідентичності, емоційною дисоціацією та недовірою до значущих інших. Такий підхід включає принципи безпеки, вибору, співпраці, емпатії та уникнення повторної ретравматизації (SAMHSA, 2014).

Окрему увагу слід приділити роботі з так званим “внутрішнім агресором” - частиною особистості, що засвоїла моделі жорстокого поводження з боку батьків або інших дорослих і надалі відтворює їх у формі самокритики, самопокарання або проєкції гніву назовні (Firestone, 2003). У цьому контексті ефективними виявляються техніки діалогу з внутрішніми частинами, робота з образом “внутрішньої дитини”, а також арт-терапевтичні та наративні інструменти (Schwartz, 2001; Malchiodi, 2020).

Окремі дослідження доводять, що агресивна поведінка може бути вторинною щодо дисоціативних процесів, які виникають у відповідь на тяжкі травматичні події. Така агресія часто є неусвідомленою, а сама особа -

неспроможною пов'язати спалах гніву з першопричиною у минулому досвіді (Koss & Harvey, 2021). У таких випадках терапевтичне завдання це допомогти особі знову інтегрувати розщеплений досвід.

Таким чином, теоретичне підґрунтя для побудови психологічної інтервенції включає як глибинну роботу з наслідками дитячої травми, так і навички сучасної емоційної та поведінкової саморегуляції. Інтеграція психодинамічних, когнітивно-поведінкових та тілесно-орієнтованих підходів дозволяє створити ефективну, чутливу до контексту модель допомоги, яка водночас працює з корінням проблеми й забезпечує поступові зміни в теперішній поведінці. На основі цього підґрунтя у наступному підрозділі буде представлена модель інтервенції, адаптована під осіб з агресивною поведінкою та історією дитячої травматизації.

Отже, агресивна поведінка дорослих із досвідом дитячих травм є складним психобіологічним явищем, що потребує комплексного втручання. Сучасні психологічні інтервенції мають охоплювати не лише симптоматичну корекцію агресії, але й глибинну роботу з причинами, які часто пов'язані з незавершеними травматичними переживаннями раннього віку.

3.2. Модель інтервенції для осіб з агресивною поведінкою із урахуванням наявності дитячої травми

Проведене дослідження підтвердило гіпотезу про існування статистично значущого зв'язку між дитячими травматичними переживаннями та агресивною поведінкою в дорослому віці. Зокрема, найвищими показниками серед респондентів відзначилися емоційне насильство, емоційна зневага та фізичне насильство у дитинстві - саме ці типи травматичного досвіду мали прямий вплив на формування таких проявів, як вербальна агресія, роздратування, ворожість, а в окремих випадках - і фізична агресія. З огляду на це виникає потреба в розробці

чутливої до травми моделі психологічної допомоги, яка б одночасно враховувала як специфіку пережитої травматизації, так і форму прояву агресивності.

У відповідь на цю потребу була сформована комплексна модель інтервенції, спрямована на підтримку осіб із агресивною поведінкою, у яких виявлено наслідки дитячої психотравматизації. Ця модель інтегрує теоретичні принципи травма-фокусованого підходу, когнітивно-поведінкової терапії, емоційно-фокусованої терапії, а також окремі техніки тілесно-орієнтованого втручання. Центральною ідеєю моделі є створення безпечного простору, в якому людина може дослідити та переосмислити зв'язок між своїм минулим досвідом і сьогоденними деструктивними реакціями.

Модель складається з п'яти послідовних етапів. Першим кроком є детальна діагностика за допомогою валідних психодіагностичних інструментів, таких як Childhood Trauma Questionnaire (СТQ) та опитувальник Басса-Даркі, а також глибокого клінічного інтерв'ю. Водночас здійснюється психоедукація: клієнт отримує базове уявлення про зв'язок між дитячими травмами, механізмами психологічного захисту, пригніченими емоціями та агресивною поведінкою в дорослому віці. Завданням цього етапу є не лише збір анамнестичних даних, а й формування довіри, емоційної безпеки та мотивації до роботи.

Другий етап передбачає стабілізацію емоційного стану. Робота з тілесними проявами напруги, гніву, тривоги та збудження здійснюється через прості соматичні практики: дихальні вправи, заземлення, візуалізація безпечного місця. Значну увагу приділено ідентифікації тригерів - зовнішніх або внутрішніх подразників, що провокують агресивні імпульси. На цьому етапі клієнт отримує досвід контролю над своїми реакціями, що є ключовим для подальшої терапії.

Третій етап - це безпосередня робота з дитячим травматичним досвідом. Основними інструментами тут виступають методи "внутрішньої дитини", техніка порожнього стільця, уявне листування, а також когнітивна реконструкція деструктивних переконань, що сформувалися внаслідок травми (наприклад: "я не маю права на емоції", "мене не можна любити", "світ небезпечний"). У процесі поступового контакту з болючими спогадами клієнт отримує можливість

перепрожити та інтегрувати свій досвід у більш адаптивний спосіб, не уникаючи емоцій, але й не дозволяючи їм керувати поведінкою.

На четвертому етапі відбувається формування нових моделей реагування. Тут важливим є розвиток емоційного інтелекту, навичок асертивності, вербального вираження гніву без порушення меж інших людей. Через рольові ігри, тренування комунікаційних навичок та роботу із прикладами з повсякденного життя клієнт вчиться перетворювати агресію з деструктивного механізму самозахисту на конструктивний інструмент самоідентифікації та самопредставлення.

Завершальний, п'ятий етап - це інтеграція нового досвіду. Під час цього етапу відбувається узагальнення результатів роботи, створення плану дій у ситуаціях можливих загострень (наприклад, у стресових чи конфліктних обставинах), а також зміцнення навичок самопідтримки та внутрішньої рефлексії. Людина не лише фіксує зміни, які вже сталися, а й усвідомлює власну здатність впливати на своє життя без вдавання до агресивних чи деструктивних патернів.

Таким чином, запропонована модель інтервенції передбачає не лише зниження рівня агресивної поведінки, але й глибшу трансформацію - усвідомлення особистої історії, відновлення контакту з власними потребами та емоціями, формування безпечніших і здоровіших способів взаємодії з собою та з іншими. Це особливо важливо для осіб, дитячий досвід яких був позначений травмою і які не мали можливості сформувати конструктивні механізми саморегуляції в межах первинного оточення.

Таким чином, ефективна корекція агресивної поведінки у дорослих з дитячими травмами буде відбуватись, як зазначено у таблиці 3.1.:

**Модель психологічної інтервенції для осіб з агресивною поведінкою з
урахуванням дитячої травми**

Таблиця 3.1.

Етап інтервенції	Мета етапу	Основні методи та техніки	Очікувані результати
1. Діагностика та психоедукація	Виявлення типу дитячої травматизації та форми агресії, формування безпечного терапевтичного альянсу.	- Опитувальники СТQ, Басса-Даркі; - Психоедукація щодо впливу травми на емоції та поведінку; - Усна бесіда, збір анамнезу.	Усвідомлення зв'язку між травмою і поточними реакціями; базове розуміння причин агресії.
2. Стабілізація та робота з тілом	Зниження рівня емоційного напруження, формування навичок саморегуляції.	- Техніки заземлення та дихання; - Психоедукація про тригери; - Соматичні вправи, психодинамічна психотерапія.	Зменшення імпульсивності, кращий контроль емоцій.
3. Пропрацювання досвіду травми	Переробка травматичних спогадів, зміна деструктивних переконань.	- Робота з "внутрішньою дитиною"; - Метод порожнього стільця; - Когнітивна реструктуризація.	Зниження емоційної реактивності, трансформація уявлень про себе і світ.

4. Формування нових моделей поведінки	Навчання конструктивній поведінці у складних ситуаціях.	- Ненасильницьке спілкування; - Рольові ігри; - Навчання асертивності.	Покращення соціальних навичок, зменшення конфліктності.
5. Інтеграція та профілактика рецидиву	Закріплення змін, підвищення стійкості до стресу.	- Індивідуальний план дій; - Техніки самопідтримки; - Підсумкова рефлексія.	Стабільне зниження агресивних проявів, підвищення якості життя.

Таким чином, ефективна корекція агресивної поведінки у дорослих з дитячими травмами повинна відбуватись не лише шляхом придушення симптомів, але й через глибоку трансформацію внутрішнього досвіду. Важливим аспектом є поетапність, інтеграція кількох терапевтичних методів та індивідуалізація підходу відповідно до особливостей особистості клієнта.

Висновки до розділу 3

У третьому розділі було обґрунтовано теоретичні та прикладні засади розробки психологічної інтервенції для осіб з агресивною поведінкою, що формується внаслідок пережитої в дитинстві травматизації. Узагальнення сучасних психотерапевтичних підходів дозволило виокремити найефективніші напрями роботи з такими клієнтами, зокрема: когнітивно-поведінкову терапію, емоційно-фокусовану терапію, гештальт-підхід та методи тілесно-орієнтованої терапії. Особлива увага приділена інтегративним моделям, які забезпечують можливість гнучко адаптувати інтервенцію під індивідуальні потреби людини.

Актуальність та ефективність таких підходів підтверджується й сучасними систематичними оглядами (Smith & Carver, 2024), які підкреслюють важливість психосоціальних інтервенцій у роботі з агресивною поведінкою, пов'язаною з раннім досвідом насильства чи занедбаності.

Спираючись на результати емпіричного дослідження (опитувальники СТQ і Басса-Даркі), була побудована модель психологічної інтервенції, зорієнтована на специфіку агресивних проявів, зумовлених досвідом емоційного, фізичного чи сексуального насильства, а також емоційної або фізичної депривації в дитинстві. Було визначено ключові компоненти ефективної інтервенції: стабілізація емоційного стану, робота з травматичним досвідом, розвиток самоспостереження і рефлексії, формування альтернативних способів реагування на фрустрацію, агресію та страх.

Модель включає поетапну роботу над внутрішніми уявленнями про себе та світ, переоцінку набутих у дитинстві деструктивних переконань, а також поступову інтеграцію нових навичок у повсякденну взаємодію з іншими людьми. Особливе місце відведено підтримці безпечного терапевтичного альянсу, як базової умови ефективного впливу.

Таким чином, третій розділ засвідчив можливість практичного застосування результатів емпіричного дослідження в розробці цілісної та науково обґрунтованої програми психологічної допомоги людям із агресивною поведінкою, що має підґрунтя в дитячій травматизації.

ВИСНОВКИ

У межах даного дослідження було здійснено комплексний аналіз взаємозв'язку між дитячою травматизацією та проявами агресивної поведінки у дорослому віці, а також розроблено модель психологічної інтервенції, спрямовану на пом'якшення деструктивних поведінкових патернів у осіб з досвідом ранньої травми.

У першому розділі роботи було проаналізовано наукові підходи до визначення агресивної поведінки, її типологію, структуру та механізми формування. Особливу увагу приділено теоретичному обґрунтуванню зв'язку між агресією та досвідом дитячих травм, що дозволило виокремити ключові форми травматизації: емоційне, фізичне, сексуальне насильство та занедбаність - як потенційні чинники формування агресивних проявів у майбутньому.

У другому розділі представлено результати емпіричного дослідження, що засвідчили наявність статистично значущого зв'язку між різними формами дитячої травматизації та специфічними типами агресивності. Зокрема, встановлено, що емоційне насильство та емоційна занедбаність істотно корелюють з вербальною та непрямною агресією, а фізичне насильство - з прямою фізичною агресією. Результати також виявили зростання загального рівня ворожості у респондентів, які мали в анамнезі тяжкі форми травматичного досвіду.

Третій розділ було присвячено розробці психологічної інтервенції для осіб з агресивною поведінкою, що формується внаслідок ранніх травматичних подій. Запропонована модель є інтегративною та ґрунтується на сучасних підходах психотерапії: когнітивно-поведінковому, емоційно-фокусованому, гештальт- і тілесно-орієнтованому. У моделі чітко структуровано етапи психокорекційної роботи: стабілізація, безпечне опрацювання травми, формування навичок рефлексії та регуляції агресії, а також інтеграція нових способів реагування.

Модель базується як на теоретичному підґрунті, так і на емпіричних висновках, отриманих у ході дослідження.

Загалом результати дослідження підтвердили гіпотезу про наявність зв'язку між дитячою травмою та агресивною поведінкою, а також підкреслили необхідність адресної психологічної підтримки таких осіб. Представлена інтервенційна модель може бути корисною як для практикуючих психологів і психотерапевтів, так і для подальших наукових розробок у сфері психологічної травматології та агресології.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Bandura, A. (1973). *Aggression: A social learning analysis*. Prentice Hall.
- Bernstein, D. P., & Fink, L. (1998). *Childhood Trauma Questionnaire: A retrospective self-report questionnaire and manual*. The Psychological Corporation.
- Bowlby, J. (1969). *Attachment and loss: Vol. 1. Attachment*. Basic Books.
- Cicchetti, D., & Toth, S. L. (2005). Child maltreatment. *Annual Review of Clinical Psychology, 1*(1), 409–438.
- Dodge, K. A., Pettit, G. S., Bates, J. E., & Valente, E. (1995). Social information-processing patterns partially mediate the effect of early physical abuse on later conduct problems. *Journal of Abnormal Psychology, 104*(4), 632–643.
- Firestone, R. (2003). *Creating a life of meaning and compassion: The wisdom of psychotherapy*. American Psychological Association.
- Greenberg, L. S. (2002). *Emotion-focused therapy: Coaching clients to work through their feelings*. American Psychological Association.
- Koss, M. P., & Harvey, M. R. (2021). Trauma and aggression: Revisiting the role of early childhood experiences. *Journal of Aggression, Maltreatment & Trauma, 30*(4), 465–478.
- Lemma, A. (2016). *Introduction to the practice of psychoanalytic psychotherapy* (2nd ed.). Wiley-Blackwell.
- Malchiodi, C. A. (2020). *Trauma and expressive arts therapy: Brain, body, and imagination in the healing process*. Guilford Press.
- National Child Traumatic Stress Network. (2011). *Facts and figures*. <https://www.nctsn.org/resources>
- SAMHSA. (2014). *SAMHSA's concept of trauma and guidance for a trauma-informed approach*. Substance Abuse and Mental Health Services Administration.

Schwartz, R. C. (2001). *Introduction to the Internal Family Systems Model*. Trailheads Publications.

Smith, J., & Carver, K. (2024). Psychosocial interventions for aggressive children: A systematic review. *Journal of Child and Adolescent Mental Health*, 36(2), 101–118.

Van der Kolk, B. A. (2021). *The body keeps the score: Brain, mind, and body in the healing of trauma* (2nd ed.). Viking.

Wang, W., Jiang, L., & Zhou, Y. (2023). Childhood maltreatment and adult aggression: The mediating role of emotion dysregulation. *Frontiers in Psychiatry*.

Young, J. E., Klosko, J. S., & Weishaar, M. E. (2003). *Schema therapy: A practitioner's guide*. Guilford Press.

Бех, І. Д. (2006). *Психолого-педагогічні основи попередження агресивної поведінки у дітей та підлітків*. Либідь.

Борисюк, Н. П. (2018). *Психологічна допомога дітям з травматичним досвідом*. Ніка-Центр.

Бурлачук, Л. Ф., & Кочарян, А. С. (2019). *Агресія в онтогенезі: психолого-психіатричні аспекти*. КНТ.

Грінберг, М. (2019). *Травма та відновлення: теорії та практики психологічної реабілітації*. Видавництво Львівської політехніки.

Дзюбинська, М. Я., & Осіпова, Л. М. (2024). Вплив дитячої психотравми на рівень тривожності пацієнтів з невротичними розладами. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*, (1), 35–42.

Доллард, Д. (2001). *Фрустрація та агресія* (пер. з англ.). Видавництво Соломії Павличко.

Дуфинець, В., Щербан, Т., & Гоблик, В. (2024). Посттравматичний стрес у дітей внаслідок війни: стратегії психологічної допомоги. *Наукові студії із соціальної та політичної психології*, 1(23), 50–58.

Ільченко, Т. І. (2021). *Особливості психокорекції травматичних спогадів у дітей*. Наукова думка.

- Кириленко, Т. С. (2007). *Психологія: емоційна сфера особистості*. Либідь.
- Кузьміна, Н. М. (2017). *Агресивна поведінка підлітків як соціально-психологічна проблема*. Наукова думка.
- Максименко, С. Д. (2012). *Психологія агресивності*. Центр навчальної літератури.
- Малихіна, Т. О. (2019). *Травма дитинства: наслідки і методи роботи в сучасній психології*. Світ.
- Малхазов, О. Р. (2022). *Розвиток емоційної стійкості осіб, що переживають наслідки травматичних подій: монографія*. Імекс-ЛТД.
- Морозова, Т. М. (2021). Post-traumatic stress in children: Ukrainian perspective. *Eastern European Journal of Psychology*, (2).
- Олійник, О. В. (2015). Психологічні чинники агресивної поведінки у дітей шкільного віку. *Наукові записки Інституту психології імені Г. С. Костюка АПН України*, 33(4), 21–27.
- Подоляк, Н., & Бойко, О. (2020). The role of family in overcoming childhood trauma. *Psychology and Society*, 4(12), 83–91.
- Савченко, І. Л. (2021). *Психологічні основи роботи з дітьми, які зазнали насильства*. Видавничий дім ДДУ.
- Фройд, З. (1998). *Вступ до психоаналізу* (пер. П. Таращук). Основи.
- Фромм, Е. (2019). *Втеча від свободи*. Книжковий клуб «Клуб сімейного дозвілля».
- Черненко, О. Г. (2024). *Групова корекція в подоланні агресивної поведінки підлітків: кваліфікаційна робота*. Кривий Ріг.
- Швед, А. М. (2024). *Дитячі травми як чинник Я-концепції особистості*. Національний університет «Львівська політехніка».
- Юрченко, В. Г. (2017). *Травма дитинства і формування особистості: соціально-психологічний аспект*. ТД «Едельвейс».

ДОДАТКИ

Додаток А

Емоційне насильство (ЕА)

1. Мене критикували настільки сильно, що це мене ранило.
2. Люди в моїй родині говорили про мене так, ніби я нічого не вартий/нічого не варта.
3. Хтось у моїй родині лаяв або принижував мене.
4. Я відчував/відчувала, що ніхто в моїй родині мене не любив.
5. Хтось у моїй родині поводився зі мною так, ніби я був/була гірший/гірша за інших.

Фізичне насильство (РА)

6. Мене били так сильно, що я отримував/отримувала синці або поранення.
7. Хтось у моїй родині погрожував ударити мене або справді бив.
8. Мене карали фізично настільки сильно, що я боявся/боялася.
9. Хтось у моїй родині застосовував силу, щоб завдати мені болю.
10. Мене вдаряли або штовхали.

Сексуальне насильство (SA)

11. Хтось змушував мене торкатися його/її у сексуальний спосіб.
12. Хтось змушував мене займатися сексуальною активністю.
13. Хтось у моїй родині намагався доторкнутися до мене у сексуальному сенсі.
14. Хтось у моїй родині змушував мене займатися сексом.
15. Я пережив/пережила небажані сексуальні дотики.

Емоційна занедбаність (EN)

16. Я відчував/відчувала, що ніхто у моїй родині мене не підтримував.
17. У моїй родині не було когось, хто би допомагав мені почуватись важливим/важливою.
18. Я не відчував/відчувала любові у своїй родині.
19. Люди в моїй родині не розуміли моїх потреб.

20. У моїй родині я не мав/не мала підтримки.

Фізична занедбаність (PN)

21. Я не отримував/отримувала достатньо їжі.

22. У мене не було когось, хто би дбав про мене, коли я був/була хворий/хвора.

23. Мої батьки були неспроможні задовольняти мої основні потреби.

24. Я залишався/залишалася сам/сама вдома без нагляду.

25. Мої основні фізичні потреби не задовольнялися.

Контрольні питання (для перевірки щирості відповідей)

26. Я мав/мала прекрасне дитинство.

27. Я отримував/отримувала достатньо уваги і любові у дитинстві.

28. У моїй родині все було чудово.

Додаток Б

Тест Басса-Даркі

1. Іноді я не можу впоратися з бажанням заподіяти шкоду іншим.
2. Іноколи можу розповсюджувати плітки про людей, яких не люблю.
3. Легко виходжу з себе, проте легко й заспокоююсь.
4. Якщо до мене не звернутись по-доброму, прохання не виконаю
5. Не завжди отримую те, що мені належить.
6. Знаю, що люди говорять про мене за моєю спиною.
7. Якщо не схвалюю вчинки інших людей, даю їм це відчути.
8. Якщо трапляється обманути когось, відчуваю докори сумління.
9. Мені здається, що я не здатен вдарити людину.
10. Ніколи не роздратовуюсь настільки, щоб розкидати речі.
11. Завжди поблажливий до чужих недоліків.
12. Якщо мені не подобається встановлене правило, мені хочеться порушити його.
13. Інші вміють майже завжди користуватися сприятливими обставинами.
14. Я тримаюся насторожено з людьми, які ставляться до мене більш дружньо, ніж я очікував.
15. Я часто буваю не згоден з людьми.
16. Іноді в голову приходять думки, за які мені соромно.
17. Якщо хтось першим вдарить мене, я не відповім йому.
18. При роздратуванні грюкаю дверима.
19. Я більш роздратований, ніж здається зі сторони.
20. Якщо хтось корчить з себе начальника, я роблю йому наперекір.
21. Мене трохи засмучує моя доля.
22. Я думаю, що багато людей не люблять мене.
23. Я не можу втриматися від суперечки, якщо люди не згодні зі мною.
24. Люди, які ухиляються від роботи, повинні відчувати почуття провини.

25. Хто ображає мене чи мою сім'ю, наражається на бійку.
26. Я не здатний на грубі жарти.
27. Мене охоплює лють, коли з мене насміхаються.
28. Коли люди вдають із себе начальників, я роблю все, щоб вони не зазнавались.
29. Майже щотижня я бачу когось, хто мені не подобається.
30. Досить багато людей задрять мені.
31. Вимагаю, щоб люди поважали мої права.
32. Мене засмучує, що я мало роблю для своїх батьків.
33. Люди, які постійно виводять вас, заслуговують на те, щоб їх "клацнули по носу".
34. Від злості інколи буваю похмурий.
35. Якщо до мене відносяться гірше, ніж я на те заслуговую, я не засмучуюсь.
36. Якщо хтось намагається вивести мене із себе, я не звертаю уваги.
37. Хоча я і не показую цього, іноді я відчуваю заздрість.
38. Інколи мені здається, що наді мною сміються.
39. Навіть якщо злюся, не використовую грубих висловів.
40. Хочеться, щоб всі мої гріхи були прощені.
41. Я рідко даю здачі, навіть якщо хтось вдарить мене.
42. Ображаюсь, коли іноді виходить не по-моєму.
43. Інколи люди роздратовують мене своєю присутністю.
44. Немає людей, яких би я по-справжньому ненавидів.
45. Мій принцип: "ніколи не довіряй чужакам".
46. Якщо хтось дратує мене, готовий сказати йому все, що про нього думаю.
47. Роблю багато такого, про що потім жалкую.
48. Якщо рознервуюсь, можу вдарить кого-небудь.
49. З дитинства я ніколи не виявляв спалахів гніву.
50. Часто відчуваю себе як порохова бочка, готова вибухнути.

51. Якби всі знали, що я відчуваю, мене б вважали людиною, з якою нелегко дійти згоди.
52. Я завжди думаю про те, які таємні причини змушують людей робити щось приємне для мене..
53. Коли на мене кричать, я починаю кричати у відповідь.
54. Невдачі засмучують мене.
55. Б'юся не рідше і не частіше інших.
56. Можу згадати випадки, коли був настільки злим, що хапав першу річ під рукою та ламав її.
57. Інколи відчуваю, що готовий першим почати бійку.
58. Інколи відчуваю, що життя зі мною обходиться несправедливо.
59. Раніше думав, що більшість людей говорить правду, але тепер в це не вірю.
60. Сварюся тільки від злості.
61. Коли я роблю неправильно, мене мучить совість.
62. Якщо для захисту своїх прав потрібно застосувати фізичну силу, я застосую її.
63. Інколи виражаю свою злість тим, що стукаю по столу.
64. Я буваю грубуватий по відношенню до людей, які мені не подобаються.
65. У мене немає ворогів, які хотіли б мені нашкодити.
66. Не вмію поставити людину на місце, навіть коли вона на це заслуговує.
67. Часто думаю, що живу неправильно.
68. Я знаю людей, які здатні довести мене до бійки.
69. Я не засмучуюсь через дрібниці.
70. Мені рідко спадає на думку, що люди намагаються роздратувати або образити мене.
71. Я часто лише погрожую людям, хоч і не збираюся нічого їм робити.
72. Останнім часом я став занудою.

73. У суперечці я часто підвищую голос.
74. Намагаюся приховати погане відношення до людей.
75. Я краще погоджуся з чимось, ніж буду сперечатися.

ЗГОДА здобувачки освіти Державного університету економіки і технологій про перевірку кваліфікаційної роботи на прояви академічного плагіату та розміщення в Репозитарії ДУЕТ

Я, *Котенко Валерія Валеріївна*, підтримую політику Державного університету економіки і технологій з академічної доброчесності і відкритого доступу. Стверджую, що кваліфікаційна бакалаврська робота “Зв'язок особливостей дитячої травми із проявами агресивності у дорослому віці” виконана самостійно та не містить академічного плагіату. Я не надавала і не одержувала недозволену допомогу під час підготовки цієї роботи. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають покликання на відповідне джерело.

Із чинним Положенням про запобігання та виявлення академічного плагіату в роботах здобувачів вищої освіти Державного університету економіки і технологій ознайомена. Чітко усвідомлюю, що в разі виявлення у кваліфікаційній роботі порушення норм академічної доброчесності робота не допускається до захисту або оцінюється незадовільно.

Також я поінформована, що відповідно до пункту 5.8 «Положення про Репозитарій (електронну базу даних) Державного університету економіки і технологій» згадана робота буде розміщена в Електронному архіві Університету (Репозитарії ДУЕТ) та ознайомена з умовами такого розміщення.

19.06.2025

